

Geld!

Het is een geweldige dooddoener: *money rules the (sports) world*. Hoe waar ook, het legitimeert ook heel wat sportief falen: die andere heeft meer budget en wint dus. Klaar. Calimero.

Altijd mooi als zo'n Leicester City zich daar dan niet bij neerlegt en doodleuk de titel in de Premier League pakt. Nationale golven van sympathie als budgettaire lilliputters als KV Oostende, Zulte Waregem of nog iets langer geleden een ploeg als KVC Westerlo de *money ranking* negeren en ineens bovenaan meespelen. En

veel leedvermaak bij Jan met de pet natuurlijk als financiële en vaak wat kunstmatig overkomende grootmachten als Chelsea en Team Sky weggespeeld of -gereden worden.

Maar doorgaans wordt meestal snel de logica van het grote geld hersteld en haalt de financiële wetmatigheid weer de bovendhand. Hoe deze Moeder der Sportzomers qua resultaten ook moge uitdraaien, met meer middelen voor onze topsport was het (nog) beter geweest. (MH)

WALTER VAN STEENBRUGGE

Le futur simple

Ik huiver bij de zuiverheid van zijn glimlach. Door zijn krullen schemert een en al romantiek, de ogen strelen, een tikje kwajongen, het gebit is vol, verraadt geen intriges en de zachtheid van zijn stem vergruist ieder gerommel. Uit zijn mond komen woorden zonder omheining, laat staan prikkeldraad.

Innerlijk wel vulkaan. Vonken van motivatie en passie zitten onder en op de huid. De cultus van het sportieve lichaam is gebleven, algeheel intact. Op de Brugse markt, bij het vieren van de landstitel, waagt hij zich zelfs aan enkele danspasje met José Izquierdo, Zuid-Amerikaans gouden dondertje dat wel elke dag danst, nu eens over zijn tegenstrever dan weer met de steel van een stofzuiger. Hoe meer sterrenstatus, hoe meer eenvoud. Bezitsdrang is hem onbekend.

Michel Preud'homme is aan de vooravond van het EK voetbal mijn favoriet, ook al zal hij, toch minstens tijdens deze periode, niet op een Frans voetbalveld te bespeuren zijn.

Het Belgisch voetbal is hem zeer schatplichtig. Als keeper was hij nochtans niet door het lot van de tijd verwend. Hij zat destijds bij Standard, dat springtij kende onder de dynastieën van Nicolay en Piot. Bij de nationale ploeg bestond een zekere Jean-Marie Pfaff, die een rechtstreekse lijn legde tussen Mexico en München. Zulke monumenten laten normaliter enkel hun schaduwen na. Niet dus bij Michel. Hij hield niet van de flipperkast noch van uitbundig gesnoef. Geen acteur, noch coulisseregisseur, en al zeker geen collectionneur van maskers.

Michel Preud'homme ontwikkelde een eigen stijl, gebaseerd op geloof in eigen kunnen, ascese en hard trainen. De gloed in de blik van zijn moeder vermoedt wel een volumineuze talentenoverdracht. 'No sweat no glory' vermag dan al te bestaan vóór zijn intrede in Brugge, maar in dat ene zinnetje ligt al zijn liefde. Daarmee deed hij het. Eerst als keeper, precies artisaan, met de hand gemaakt. Zijn prestatie op het WK 1994 in de Verenigde Staten verbaasde iedere voetballiefhebber. Oranje in ademnood, Bergkamp kreeg er, naast zijn vliegengang, nog een neurose bij. Preud'homme ontving toen terecht de trofee van de beste doelman ter wereld.

Daarna verkaste hij naar Benfica. Wat een gemis hem nooit te hebben zien staan onder de lat in het Estádio Da Luz, het stadion van het Licht, bij pakweg 100.000 uitzinnige Portugezen. Michel liet zich hierdoor niet intimideren, bleef zichzelf getrouw en prijkt nu in de galerij der groten, te Lisbon, naast ene Eusébio.

Na zijn keeperscarrière koos hij voor de job van coach en oogste hij snel succes, eerst in de vurige stede waar men 25 jaar wachtte op een titel, om vervolgens AA Gent op de kaart te zetten en Twente zijn juk van middenmoter af te gooien.

Coachen is wel vragen om vijanden, om hoon en haat. Nergens liggen jubel en verdoemenis zo dicht bij elkaar. Gevoed door de media, voor wie het consumentenverteer soms zwaarder doorweegt dan de waarheid. Dan gaat Michel overstag. Hij beseft op die momenten te weinig dat schoonheid niet in iedere ziel huist.

Veertig jaar aan de absolute top eist nu zijn tol. Ik wens hem de warmte toe aan de boezem van zijn geliefde, op een plek waar er winters zijn met alleen maar zon. Het is tijd voor de kleine gelukjes. Voor *un futur simple*. ■